

Hồi thứ hai mươi hai

Âm mưu kỳ bí chốn Hoàng cung

Vi Tiểu Bảo đâm tức cả Thái hậu. Gã lắm bả:

- Mụ điểm kia mà định giết ta, ta cũng phải làm cho thất điên bát đảo, chứ sợ cóc gì?

Từ đời Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay không ai dám thoá mạ Thái hậu là mụ điểm, mụ đười, dù mắng thâm trong bụng cũng không có mấy.

Vi Tiểu Bảo trước nay chẳng ụy kỵ ai. Cả đến mẫu thân gã khi đánh gã đau quá, gã cũng ngoác miệng ra mà thoá mạ là quân "đĩ điểm" và la làng. May là ở chỗ mẫu thân gã là kỹ nữ, thường nghe mọi người dùng những lời thô tục để thoá mạ đã quen tai, không lấy gì làm tức giận cho lắm. Mụ cẩu quá cũng chỉ vung tay phát vào đít mấy cái thật mạnh là cùng. Đồng thời mụ mắng gã, là quân "chó lộn giống", "phường mặt kiếp" là hoà.

Bỗng nghe Thái hậu thở hồng hộc hồi lâu mới lắp bắp hỏi:

- Y... y... ở chùa Thanh Lương làm chi?

Hải lão công hỏi lại:

- Thái hậu muốn biết thật ư?

Thái hậu đáp:

- Dĩ nhiên ta muốn biết lắm! Cái đó lạ là ngươi còn phải hỏi.

Hải lão công đáp:

- Thái thượng hoàng đã xuất gia làm sư rồi!

Thái hậu la lên một tiếng, hơi thở cấp bách hơn, ấp úng hỏi:

- Y... y xuất gia thật ư? Ngươi... không gạt ta đấy chứ?

Hải lão công tâu:

- Nô tài không dám lừa gạt Thái hậu! Vả cũng không có việc gì phải lừa gạt.

Thái hậu hừ một tiếng rồi hỏi:

- Thế thì y nhân tâm thật. Y quyết chí như vậy chỉ vì... nghĩ đến con hồ ly tinh... Vì con hồ ly tinh mà phế bỏ cả quốc gia, xã tắc, không nhìn gì đến cơ nghiệp mà tổ tiên đã trải qua trăm trận đánh để gây dựng nên. Cả mẹ con ta... y cũng chẳng đoái hoài đến nữa.

Vi Tiểu Bảo càng nghe càng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Cái gì mà quốc gia, xã tắc? Cái gì mà cơ nghiệp của tổ tiên? Lão con rùa này lại kêu người kia bằng Thái thượng hoàng, vậy y là... chồng của Thái hậu hay sao?

Lại nghe Hải lão công lạnh lùng đáp:

- Thái thượng hoàng đã nhìn rõ cuộc đời, trở nên bạc đại giác ngộ. Ngài coi giang sơn muôn dặm, thân tình nhi nữ chẳng qua là những đám mây nổi rồi tan đi, chẳng có gì đáng để tâm.

Thái hậu tức giận hỏi:

- Thế sao y không xuất gia sớm hơn hay muộn hơn mà chờ sau khi con hồ ly tinh vừa chết đã đi cầu Phật? Nào quốc gia, nào triều đình, nào tổ tiên, nào thê nhi y phế bỏ hết. Cả tấm lòng của ta không bằng một sợi lông con hồ ly tinh. Ta... ta... đã biết y vì con hồ ly tinh kia mà bỏ đi một cách đột ngột. Hừ! y đã ra đi hà tất còn sai người đưa tin cho ta?

Thái hậu càng nói càng tức giận, thanh âm lạnh lạnh mỗi lúc một vang dội.

Vi Tiểu Bảo nghe mà phát khiếp. Gã ngấm ngấm cảm thấy nhân vật mà Hải lão công và Thái hậu đang đề cập tới nhất định không phải hạng tầm thường.

Hải lão công tâu:

- Thái thượng hoàng đã dặn đi dặn lại nô tài không được tiết lộ với ai nhất là đừng để Thái hậu cùng Hoàng thượng hay tin. Ngài còn bảo: Hoàng thượng lên ngôi trị vì, thiên hạ thái bình, bốn phương vô sự, ngài cũng yên tâm.

Thái hậu lớn tiếng:

- Thế thì sao ngươi còn đến tâu với ta? Ta cũng không muốn biết... biết để làm gì? Trong lòng y còn quyến luyến con hồ ly tinh thì y lên ngôi hay chẳng lên ngôi, thiên hạ thái bình hay chẳng thái bình, y để tâm làm quái gì?

Vi Tiểu Bảo nghe tới đây càng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Nhân vật mà hai người đề cập tới đây là gia gia của Hoàng đế ư?

Gia gia của tiểu Hoàng đế là Thuận Trị Hoàng đế, gã chỉ biết thế, còn ngoài ra gã chẳng hiểu gì hết.

Thái hậu và Hải lão công nói chuyện với nhau như vậy rõ ràng lắm rồi, vậy mà Vi Tiểu Bảo không đoán được tình hình nội vụ ra sao.

Hải lão công tâu:

- Thái thượng hoàng đã xuất gia, đáng lý nô tài cũng phải đến chùa Thanh Lương quy y đầu Phật để tiện việc phục thị ngài. Nhưng ngài lại căn dặn nô tài còn một việc mà ngài chưa yên lòng chút nào, sai nô tài trở lại kinh sư để điều tra cho biết rõ.

Thái hậu hỏi:

- Việc đó là việc gì?

Hải lão công tâu:

- Thái thượng hoàng bảo: Đồng Ngạc Phi...

Thái hậu nổi giận chẹn họng:

- Trước mặt ta ngươi không được nhắc tới tên tuổi con hồ ly tinh.

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Té ra hồ ly tinh kêu bằng Đồng Ngạc Phi. Vậy Đồng Ngạc Phi nhất định là một vị cung phi rồi. Ông chồng Thái hậu lại đi yêu hồ ly tinh nào đó mà không yêu Thái hậu, nên Thái hậu ăn phải dấm chua.

Lại nghe Hải lão công tâu:

- Dạ dạ! Thái hậu đã không cho nhắc tới Đồng Ngạc Phi thì nô tài không dám đề cập đến nữa...

Thái hậu thở hồng hộc nói:

- Y... y bảo con hồ ly tinh làm sao?

Hải lão công tâu:

- Nô tài không hiểu Thái hậu muốn nói ai. Thái thượng hoàng chưa từng nhắc tới ba chữ "Hồ ly tinh" với nô tài bao giờ hết.

Thái hậu càng tức hơn, đáp:

- Dĩ nhiên y không nhắc tới ba chữ đó là vì trong lòng y coi con hồ ly tinh chết băm chết vằm kia như một vị Hoàng hậu đáng kính.

Thái hậu thở hồng hộc nói tiếp:

- Con hồ ly tinh chết rồi, y... còn truy phong cho nó làm Hoàng hậu, bọn nô tài bợ dốt đặt thụy hiệu những gì "Hiếu Hiến Trang Hoà Chí Đức Tuyên Nhân Ôn Huệ Hoàng Hậu" một tràng dài. Thụy hiệu như vậy y lại chê là thiếu hai chữ "Thiên Thánh" và nổi cơn nóng giận. Ngoài ra y còn kêu hai tên học

sĩ nô tài là Hồ Triệu Long, Vương Hy soạn bản văn "Đoan Kinh Hậu ngữ lục" con khỉ gì đó cho ban hành ra thiên hạ mà không sợ xấu.

Hải lão công tâu:

- Thái hậu nói đúng đó! Sau khi Đồng Ngạc Phi quy tiên, nô tài phải kêu ngài bằng "Đoan Kính Hoàng Hậu". Bản "Đoan Kính Hậu ngữ lục" là một bản văn ghi chép những lời khuôn vàng thước ngọc, bao giờ nô tài cũng đem theo bên mình, Thái hậu có muốn coi không?

Thái hậu cảm tức vô cùng, lớn tiếng quát:

- Người... người... người...

Nhưng rồi bà hiểu ngay là lão có ý chọc giận mình liền cười khàn khạch nói:

- Hồi đó những kẻ xu phụ quyền thế đều đọc cuốn "Đoan Kính Hậu ngữ lục" đem những lời nói dông dài của hai tên nô tài họ Hồ, họ Vương ra thảo luận thành những bài thiên kinh địa nghĩa, so với sách Luận Ngữ, sách Mạnh Tử còn hăng hái hơn. Nhưng hiện tình bây giờ sách đó ra làm sao?

Thái hậu ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngoài một cuốn trong mình người và mấy cuốn bên chủ người, chẳng ai ngó đến hay tàng trữ thứ ngữ lục quý quái kia làm chi.

Hải lão công tâu:

- Thái hậu đã có mặt chỉ cấm lưu hành cuốn "Đoan Kính Hậu ngữ lục" thì còn ai dám cất dấu nữa? Bên mình Thái thượng hoàng còn sách đó hay không nô tài cũng không biết. Có điều ngày trước Đoan Kính Hoàng hậu đã nói gì thì ngài nhớ từng câu từng chữ vào trong đầu óc, nghĩa là còn quan trọng hơn để Ngữ lục bên mình.

Thái hậu hỏi:

- Y... y sai người về Bắc Kinh điều tra việc chi?

Hải lão công tâu:

- Kể ra Thái thượng hoàng phán truyền điều tra hai việc, nhưng sau khi nô tài điều tra được rõ ràng liền phát giác hai việc đó sự thực chỉ là một.

Thái hậu lại hỏi:

- Cái gì mà hai việc cũng chỉ là một?

Hải lão công tâu:

- Việc thứ nhất là điều tra cái chết của Vinh Thân Vương...

Thái hậu ngắt lời:

- Có phải người muốn nói... về thằng con của mẹ hồ ly tinh?

Hải lão công đáp:

- Nô tài chỉ nói là Hoàng tử do Đoàn Kính Hoàng Hậu sinh hạ, tức Hoà Cố Vinh Thân Vương.

Thái hậu đang háng một tiếng rồi hỏi:

- Đứa con nít mới sinh ra chưa đầy bốn tháng nuôi không được có chi là lạ? Cái chết của nó làm sao mà phải điều tra?

Hải lão công tâu:

- Nhưng Thái thượng hoàng phán rằng khi Vinh Thân Vương bị cấp chứng ngài đã vội quan ngự y vào chẩn mạch điều trị. Theo lời quan ngự y thì Túc dương minh vị kinh, lúc thái âm tỳ kinh của Vinh Thân Vương đều bị đứt hết, tạng phủ cũng tan nát. Cái chết của Vinh Thân Vương thật là kỳ dị!

Thái hậu hừ một tiếng rồi hỏi:

- Ngự y nào mà giỏi thế? Chắc lại tự miệng người nói ra?

Hải lão công không đáp về vấn đề này, lão nói:

- Đoàn Kính Hoàng hậu quy tiên rồi, ai cũng bảo ngài quá thương tâm về cái chết của Vinh Thân Vương, nhưng sau xét rõ căn nguyên thì không phải vì thế. Hoàng hậu bị người dùng Triệt thủ pháp làm đứt hai chỗ kinh mạch Âm Duy và Âm Kiệu mà bị uống mạng.

Thái hậu lạnh lùng hỏi:

- Người nói thiên hô bách sát toàn chuyện hồ đồ mà y cũng tin được ư?

Hải lão công tâu:

- Ban đầu Thái thượng hoàng không tin, sau nô tài thí nghiệm để ngài coi. Trong vòng một tháng, năm tên cung nữ nối đuôi nhau bị bóp đứt hai nơi kinh mạch Âm Duy và Âm Kiệu đều bị thảm tử. Lúc lâm chung cũng xảy ra tình trạng giống hệt Đoàn Kính Hoàng hậu.

Thái hậu hỏi:

- Cái đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên thì sao?

Hải lão công tâu:

- Nếu một tên cung nữ chết như vậy thì có thể nói là chuyện trùng hợp. Đằng này cả năm tên cung nữ đều chết giống thế thì chẳng còn điều chi đáng ngờ nữa.

Thái hậu cười khẩy nói:

- Hay quá! Trong Hoàng cung có một tay đại hành gia như người mà ta không biết.

Hải lão công tâu:

- Đa tạ Thái hậu ban lời khen tặng.

Hai người lẳng lặng hồi lâu không nói gì.

Sau một lúc Hải lão công khẽ hắng dặng mấy tiếng rồi tâu:

- Thái thượng hoàng sai nô tài về kinh để điều tra cho biết rõ ai đã gia hại Vinh Thân Vương và Đoan Kính Hoàng Hậu?

Thái hậu cười lạt nói:

- Còn việc gì phải điều tra nữa? Trong Hoàng cung ngoài người còn ai là người có bản lĩnh như vậy?

Hải lão công tâu:

- Nhất định không phải Đoan Kính Hoàng hậu đối đãi với nô tài rất tử tế, nô tài chỉ mong ngài tăng phúc tăng thọ. Nếu nô tài biết sớm rõ kẻ âm toán thì nô tài đã liều mạng với họ để chu toàn cho Hoàng hậu.

Thái hậu nói:

- Thế ra người một dạ sắt son trung thành với mụ. Mụ có được tên nô tài người thật là phúc đức.

Hải lão công thở dài nói:

- Đáng trách nô tài là kẻ vô dụng, không bảo vệ cho Đoan Kính Hoàng hậu được an toàn.

Thái hậu lạnh lùng nói:

- Y sớm bái Phật, tối niệm kinh cầu cho Đoan Kính Hoàng Hậu của người được siêu sinh tịnh độ miền Cực Lạc thế giới cũng là được rồi.

Giọng nói của Thái hậu đầy vẻ tiêu tai giải họa.

Hải lão công nói:

- Bái Phật niệm kinh chưa chắc đã được việc gì. Nhưng làm phước gặp phước, làm ác tất bị quả báo thì nhất định là không sai được...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Người làm điều thiện hay làm điều ác mà không thấy quả báo là chưa tới lúc mà thôi.

Thái hậu hắng dặng một tiếng, Hải lão công lại nói:

- Khỏi tâu Thái hậu. Thái thượng hoàng phán truyền cho nô tài điều tra hai vụ. Sau khi nô tài tra xét rõ ràng thì hai vụ cũng chỉ là một. Ngờ đâu, trong lúc vô tình, nô tài lại khám xét ra được hai vụ khác.

Thái hậu hỏi:

- Người đã khám xét ra được nhiều việc chi? Việc đó là việc gì?

Hải lão công tâu:

- Việc thứ nhất có liên quan Trịnh phi.

Thái hậu cười lạt hỏi:

- Em của hồ ly tinh bất quá là tiểu hồ ly, người còn nhắc đến thị làm gì?

Hải lão công đáp:

- Khi Thái thượng hoàng rời khỏi Hoàng cung ra đi, có đề thư lại nói là vĩnh viễn không trở về. Thái hoàng Thái hậu và Thái hậu nói rằng một ngày nhà nước chẳng thể không vua và tuyên cáo với thiên hạ đức vua băng hà. Khi đó chỉ có Thái hoàng Thái hậu, Hoàng thái hậu, Thái thượng hoàng, nhà sư xuống tóc cho Thái thượng hoàng là Ngọc Lâm đại sư và Hải Đại Phú này châu hầu Thái thượng hoàng, cả bảy năm người biết rõ câu chuyện bí mật tày đình đó.

Vi Tiểu Bảo nghe tới đây mới tỉnh ngộ. Gã lẩm bẩm:

- Té ra nhân vật mà Thái hậu kêu bằng "y" và lão con rùa kêu bằng Thái thượng hoàng tức là Thuận Trị Hoàng đế. Khắp thiên hạ đều tưởng đức Thuận Trị đã băng hà, nhưng thực ra nhân vụ vương phi sủng ái của ngài chết đi, ngài quá đỗi thương tâm lên chùa Thanh Lương trên Ngũ đài sơn xuất gia làm hoà thượng. Theo lời lão con rùa thì vị vương phi kia bị chết là do Thái hậu phải một tay võ công cao cường hạ thủ gia hại.

Gã biết được vụ bí mật này, rất lấy làm đắc ý, bụng bảo dạ:

- Lão con rùa bảo việc bí mật tày đình trong thiên hạ chỉ có năm người biết. Lão có hay đâu còn Vi Tiểu Bảo này cũng biết được việc đó. Thế là sáu người chứ không phải năm.

Nhưng gã đắc ý chỉ trong khoảnh khắc rồi lại run sợ. Gã cho rằng ở trước mặt Thái hậu có thể nói trắng nói cuội một phen, nhưng nếu bây giờ gã ra mặt đấu khẩu với Hải lão công thì cả lão lẫn Thái hậu phát giác ra gã nghe trộm việc cơ mật, dù Hải lão công không giết được gã, Thái hậu cũng chẳng buông tha nào.

Bỗng nghe hai tiếng cầm cập vang lên. Đó là tiếng hai hàm răng gã run chạm vào nhau phát ra. Gã vội ngậm chặt miệng lại.

May sao lúc ấy Hải lão công nổi cơn ho sù sù. Đêm khuya thanh vắng chỉ nghe tiếng lão ho mà thôi.

Lại nghe Hải lão công nói:

- Khi đó Trịnh phi tự sát theo chúa, trong triều nhiều người khen ngợi Trịnh phi tuấn tiết, nhưng cũng có lắm kẻ thì thâm bàn tán nói là Trịnh phi bị Thái hậu bức bách bà chết theo chúa, chứ không phải bản ý bà muốn tự sát.

Thái hậu tức giận nói:

- Bọn nghịch thần mục võ quân thượng này chẳng sớm thì muộn phải trừng trị không thể dung tha chúng được.

Hải lão công nói:

- Nhưng bọn họ nói đúng. Không phải Trịnh phi cam tâm tình nguyện tự sát.

Thái hậu hỏi:

- Cả người cũng bảo là Trịnh phi do ta bức bách tự sát chẳng?

Hải lão công tâu:

- Xin cắt bỏ hai chữ "bức bách" đi.

Thái hậu sững sốt hỏi:

- Người bảo sao?

Hải lão công tâu:

- Trịnh phi bị người giết chết, chứ không phải bức bách tự sát. Nô tài đã hỏi tường tận những tên ngô công khâm liệm Trịnh phi và được biết lúc đại liệm, bao nhiêu xương cốt trong mình bà đều gãy nát. Cả xương hoa cái cũng vụn nhừ. Công phu giết người này kêu bằng "Hoá cốt minh chưởng" có đúng thế không?

Thái hậu đáp:

- Ta biết thế nào được?

Hải lão công nói:

- Nô tài nghe nói trên thế gian có môn Hoá cốt miên chưởng này. Người bị đánh đòn toàn thân không có chỗ nào khác lạ. Sau bốn năm năm hài cốt mới dần dần nát vụn. Nhưng người luyện công phu này chưa đến nơi mà phóng chưởng đánh trúng ai thì lập tức kẻ đó xương cốt bị nát nhừ. Hôm ấy người ta còn nói lúc ban đầu hì thi thể của Trịnh phi không có điều chi khác lạ. Mãi đến chiều tối hôm nhập liệm, bỗng thấy thi thể mềm nhũn ra tựa người không xương. Tên ngô công phụ trách việc khâm liệm sợ hết hồn. Gã cho là thi thể

biến hình mà không dám nói một câu nào. Nô tài vừa ra oai bức bách, vừa dùng lợi nhử mồi, cùng là dùng nhiều cách tra khảo. Gã chịu cực hình không chịu nổi mới cung xưng sự thực. Tàu Thái hậu, Thái hậu là bậc thánh minh xét đoán: Công phu Hoá cốt miên chương này đánh trúng người sau hai ba ngày đã làm cho hài cốt gãy vụn thì chắc rằng công lực của họ chưa đến độ xuất thần nhập hoá, có đúng thế không?

Thái hậu cất giọng thâm trầm đáp:

- Tuy chưa đến chỗ thâm hậu tuyệt đỉnh, nhưng như vậy cũng đã có chỗ dùng được rồi.

Hải lão công nói:

- Dĩ nhiên là hữu dụng...

Lão chưa dứt lời lại nổi cơn ho sù sụ. Hồi lâu hết cơn ho, Hải lão công nói tiếp:

- Dĩ nhiên là hữu dụng! Hữu dụng mới giết được Trịnh phi, rồi giết được cả Hiếu Khang Hoàng Hậu nữa!

Vì Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Tổ bà nó! Sao lão vua này lại lẩm Hoàng hậu đến thế? Lại một mụ Hiếu Khang Hoàng Hậu nào nữa? Hoàng hậu của lão so với các mụ "tiểu nương" trong Lệ Xuân viện thành Dương Châu, có lẽ còn nhiều hơn.

Dem Hoàng hậu tử với gái điểm ở kỹ viện tương cũng chỉ có Vì Tiểu Bảo là một.

Nguyên Thuận Trị hoàng đế có bốn bà hoàng hậu, thì hai bà chân chính. Bà thứ nhất trong lịch sử kêu bằng Phế hậu.

Thanh sử cáo chép bà là người xinh đẹp, thông minh và là cháu gái của mẹ đức vua.

Thanh sử còn chép rằng:

- Đức vua ưa giản dị chất phác, mà hậu thì vừa có tính xa xỉ vừa "hay ghen tuông, nhiều lần ngỗ nghịch với thánh thượng".

Khi đó vua Thuận Trị cực kỳ sủng ái Đồng Ngọc Phi. Hoàng hậu nổi cơn ghen không ngớt to tiếng với Hoàng đế.

Vua Thuận Trị nổi cơn thịnh nộ giáng chỉ phế bỏ Hoàng hậu. Các vương, công, đại thần đều phản đối việc này. Cuộc tranh chấp kéo dài đã lâu, sau đó tới kết quả là Hoàng hậu bị vua Thuận Trị phế bỏ 10 năm.

Vua Thuận Trị dĩ nhiên muốn lập Đồng Ngọc Phi làm Hoàng hậu. Nhưng Đồng Ngọc Phi lại không phải là người xuất thân tự hoàng thân quốc thích

hay một gia đình đại quý tộc, nên nhà vua đành lập một thiếu nữ có họ gần sát mẫu thân của ngài lên làm Hoàng hậu. Đời sau kêu bà này là Hiếu Huệ Hoàng Hậu. Dĩ nhiên việc lập hậu này là do chủ trương của Hoàng thái hậu. Còn vua Thuận Trị chỉ miễn cưỡng tuân theo, chứ ngài không thích.

Thanh sử chép rằng:

"Năm Thuận Trị thứ 11, tháng 5, bà được đón vào cung làm Vương phi, tháng 6 được phong làm Hoàng hậu. Đồng quý phi được nhà vua sủng ái mà Hoàng hậu ít khi nhà vua hỏi tới."

"Năm Thuận Trị thứ 15, tháng giêng, Hoàng thái hậu không dự tiết Nguyên tiêu, đức vua quả trách Hoàng hậu lễ tiết khiếm khuyết..."

^^^Thiếu 2 trang^^^

Hải lão công tâu:

- Vụ này cần hỏi cho biết rõ để người ngay khỏi bị oan uổng. Mấy tháng nay nô tài đã hết sức điều tra xem tay cao thủ về võ học ở trong cung là ai. Vụ này tra xét cực kỳ khó khăn; nhưng may sao, trong khi vô tình lại biết được đức Đường kim Hoàng thượng rất giỏi võ công.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>